

РЕШЕНИЕ

№ 236

гр. Попово, 28.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПОПОВО, XII СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Маринела Г. Стефанова

при участието на секретаря Илияна Д. Белчева
като разгледа докладваното от Маринела Г. Стефанова Гражданско дело № 20233520100238 по описа за 2023 година

Предявен установителен иск по чл. 422 във вр. чл. 415 от ГПК, във вр. чл. 430 и сл. от ТЗ, във вр. чл. 79, във вр. чл. 86 от ЗЗД.

Ищецът- „Юробанк България“ АД, гр. София, твърди в исковата молба, че при условията на сключен Договор за издаване на кредитна карта №МК 100396 от 17.06.2019г. „Юробанк България“ АД гр.София, предоставило на Н. К. А. револвиращ кредит под формата на кредитен лимит в размер на 1800лв. по кредитна карта „MASTERCARD“, който кредит картодържателят можел да усвоява по начините, уговорени в Общите условия на Банката за издаване и използване на кредитни карти, представляващи неразделна част от процесния договор.

С приемо-предавателен протокол пластиката била предадена на ответника, а последното направено от него плащане било на 28.10.2019г.

Предвид специфичния характер на кредита картодържателят усвоявал различни суми, през различните периоди. В случая той дължал като главница само това, което е изтеглил/потребил като стойност от картата.

Твърди се, че ответникът многократно усвоявал суми от разполагаемия кредитен лимит, като претендираната от ищеца непогасена главница била размер от 1733,64лв. , която сума била формирана от всички усвоявания, които картодържателя правил, като от тях били приспаднати направените от длъжника плащания.

Съгласно ОУ банката издавала и изпращала всеки месец с обикновена поща до картодържателя месечно извлечение, което отразявало всички транзакции с картата, както и всички операции, извършени през съответния месечен отчетен период, като съържали всички лихви, такси и други разходи и задължения.

Съгласно ОУ за издаване и използване на кредитни карти картодържателя можел да погаси задължението си по кредитната карта до датата на издължаване, посочена в

месечното извличение изцяло и без начисляване на лихва, или на части. При изплащане на задълженията на части, върху усвоената и непогасена част се начислявала възнаградителна лихва, като приложимият лихвен процент се посочвал в месечните извличения

В случаите когато задължението се погасявало на части, то ответника трябвало да изплати най-малко минималната месечна вноска, както и всички задължения за които е в забава и всички задължения, с които е превишил кредитния лимит. Съгласно договора минималната месечна вноска била в размер на 3 % от общо дължимата сума, но не по-малко от 15.00лв.. При неплащане на задължителната минимална месечна вноска на падежа, се дължало и обезщетение за забава (мораторна лихва) в размер на законната лихва върху дължимите от него плащания.

Картодържателят се е задължил да заплаща и всички дължими такси и/или комисионни, посочени в приложението към общите условия, като дължимите по договора такси били в общ размер на 106.36лв.

По силата на ОУ, при непогасяване на минималните месечни вноски по две последователни месечни извличения, банката можела да обяви задължението на длъжника за изцяло предсрочно изискуемо. На това основание, поради неплащане на две последователни месечни вноски на 28.10.2019г. и 28.11.2019г., Банката е обявила задължението на длъжника за изцяло предсрочно изискуемо и дължимо с покана, връчена на 30.09.2020г. Във връзка с връчване на тази покана, банката претендира и заплащане на сумата от 18,00лв.. - нотариална такса,

На 19.08.2022г. „Юробанк България“ АД подаде заявление за издаване на заповед за незабавно изпълнение по чл. 417 ГПК и изпълнителен лист, по което било образувано ч.гр.д. №589/2022г., по описа на Районен съд - Попово. Длъжникът е получил заповедта за изпълнение при условията на чл.47,ал.5 от ГПК, поради което на осн. чл. 415, ал. 1, т. 2 ГПК заповедният съд указал на заявителя да предяви настоящия иск за установяване на вземането си.

Предвид гореизложеното, ищецът моли съдът да се произнесе с решение, с което да признае за установено, че ответника дължи на ищеца следните суми: сумата 1733.64лв. – главница, сумата 343.85лв.– възнаградителна лихва за периода 28.10.2019г. – 30.09.2020г., сумата 81.82лв.– мораторна лихва за периода 28.10.2019г. – 12.03.2020г., сумата 73.80лв.– мораторна лихва за периода 14.05.2020г. – 07.08.2022г., сумата 106.36лв. – такси за периода 25.07.2019г. – 10.02.2020г., сумата 18.00лв. – обезщетение за уведомяване за периода 14.09.2020г. – 07.08.2022г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 19.08.2022 г. до изплащане на вземането –всички суми дължими по Договор за издаване на кредитна карта MASTERCARD от 17.06.2019г., за което вземане е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по ч.гр.д. № 589/2022г. на ПпРС. Претендира разноски

В с.з. не се явява представител. От пълномощника на ищеца е депозирана писмена защита, с която който по същество поддържа предявения иск, и моли съда да го уважи така както е предявен.

В едномесечния срок и по реда на чл.131 от ГПК постъпи писмен отговор от назначения особен представител на ответника Н. К. А. от с.Л., общ.О. - адв.К.К. от ТАК, с който оспорва предявения иск отчасти.

Оспорва претендираната възнаградителна лихва, като счита, че не било ясно как тя била формирана, и върху каква главница била изчислена.

Счита, че върху просрочената главница се дължало обезщетение за забава, като при определянето на неговия размер би следвало да се приложат разпоредбите на ЗПК, тъй като договора попадал под обхвата на този закон. Съгласно чл.33, ал.1 ЗПК, при забава на потребителя кредиторът имал право само на лихва върху неплатената в срок сума за времето на забавата. Според чл. 33, ал.2 ЗПК, тази лихва не можела да бъде в размер, по-висок от

размера на законната лихва за забава. Ето защо претендираните от ищеца лихви следвало да бъдат в размер на законната мораторна лихва съгласно ПМС от 2012г. и 2014г. определена въз основа на основния лихвен на БНБ плюс 10 пункта (процента), като за разликата над нея уговорка била нищожна.

Оспорва и част от клаузите на ОУ към договора-чл.9.1 и чл.10, като счита, че същите били неравноправни по см. на чл. 143 от ЗЗП, тъй като водели до значително неравновесие между правата на банката и на кредитополучателя. На първо място те позволявали на банката едностранно да променя условията на договора, въз основа на непредвидени в него основания. От друга страна не била предвидена възможност кредитополучателят - картодържател в случай на такава едностранна промяна да има правото да прекрати договора. По този начин кредитополучателят бил лишен и от възможност да прецени икономическите последици от сключването на договора, тъй като дължимата такси и възнаграждения на банката по всяко време могли да бъдат променени по нейно усмотрение на банката.

Счита, че това е недобросъвестно поведение на ищеца, и в тази връзка иска от съда предявения иск да бъде отхвърлен като неоснователен и недоказан

Редовно призван за с.з. се явява назначения особен представител, който по същество поддържа депозирания отговор по исковата молба.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства, прие за установено следното от фактическа страна:

Видно от приложеното ч.гр.д. №589/2022г. по описа на ПпРС, по подадено от банката- ищец заявление по чл.417 от ГПК срещу ответника Н. К. А., била издадена заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ №241/25.08.2022г., за заплащане на сумата 1733.64лв. – главница, сумата 343.85лв.– възнаградителна лихва за периода 28.10.2019г. – 30.09.2020г., сумата 81.82лв.– мораторна лихва за периода 28.10.2019г. – 12.03.2020г., сумата 73.80лв.– мораторна лихва за периода 14.05.2020г. – 07.08.2022г., сумата 106.36лв. – такси за периода 25.07.2019г. – 10.02.2020г., сумата 18.00лв. – обезщетение за уведомяване за периода 14.09.2020г. – 07.08.2022г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 19.08.2022 г. до изплащане на вземането – всички суми дължими по Договор за издаване на кредитна карта MASTERCARD от 17.06.2019г.

Тъй като заповедта за изпълнение е връчена на длъжника при условията на чл. 47, ал. 5 от ГПК, на основание чл. 415, ал. 1, т. 2 от ГПК съдът е указал на кредитора да предяви в едномесечен срок иск за установяване на вземането си.

Настоящият иск е предявен в законния срок по чл. 415 от ГПК.

От приложените по делото доказателства, в т.ч. и от приложеното в цялост ч.гр.д. №589/2022г. по описа на ПпРС, безспорно се установява, че на 22.05.2019г. Н. К. А. е подала заявление за издаване на кредитна карта „MASTERCARD ” от „Юробанк България” АД, и била запозната с условията за издаване на кредитна карта и предоставяне на кредитен лимит, като се е подписала върху заявлението. Въз снова на това заявление е сключен и Договор за издаване на кредитна карта № МК100396 от 17.06.2019г., по силата на който на ответника бил предоставен револвиращ кредит под формата на кредитен лимит в размер на 1800лв., по кредитна карта „MASTERCARD”, който кредит картодържателят можел да усвоява по начините, уговорени в Общите условия на Банката за издаване и използване на кредитни карти, представляващи неразделна част от процесния договор. Така сключения договор е подписан от ответника, както и Общите условия за издаване и използване на кредитни карти и Приложение № 1 към общите условия за издаване и използване на кредитни карти на „Юробанк България” АД (приложени от л.3 до л.21 по делото).

В тези ОУ и Приложение №1 са посочени съответните такси за разглеждане на заявлението, годишната такса обслужване, таксите за рекламация, блокиране, доставка,

преиздаване, използване на картата за теглене в брой, за използване на картата за превод към друга платежна сметка, за транзакции за залагания и хазарт, при получаване на суми по картата от залагания и хазарт, за превалутиране на транзакции, за хартиено извлечение по пощата, за дубликат на месечно извлечение, за съобщения изпращани от Банката, за спешно предоставяне на пари в брой в чужбина, за разсрочване на транзакции на различни по брой равни месечни вноски, с посочване на съответните лимити, минимална месечна вноска, годишен лихвен процент при покупки, при теглене на пари в брой и на годишна база, обезщетение за просрочие и е посочен съответния ГПР, обяснен и с конкретен пример за начина на изчислението му.

От приложения приемо - предавателен протокол от 17.06.2019г., се установява, че на ответника е предадена както кредитната карта, така и пин-кода за нея.

Към исковата молба са представени справка за движението по сметката на ответника и 2 броя месечни справки за дължимите суми във връзка с използването на кредитната карта за периода от 10.10.2019г. до 10.11.2019г., от които се установява, че отпуснатия общ кредитен лимит по картата е 1800лв., че годишната лихва при покупки и при теглене в брой е в размер на 18,90 % - съответен на посоченото в подписаното от А. приложение, описани са по дати съответните видове транзакции по картата за периода посочен в извлечението – т.е. за период от 1 месец, посочена е общо дължимата сума по картата за предходния период, сума на извършени плащания /ако е имало такива/, сума на общите задължения по картата, посочени са сумата която следва минимално да се плати, както и срока за плащане по картата. Видно всички месечни справки за периода от 10.10.2019г. до 10.11.2019г. е, че поради непостъпили поне минимални плащания за съответните периоди на А. са начислени лихви за просрочие и обезщетения за надвишаване на кредитния лимит.

Поради необслужване на кредита, до кредитополучателя била изпратена нотариална покана, с което го уведомяват, че поради неиздължаване в уговорения срок на месечна вноска с падеж от 28.10.2019г. и 28.11.2019г., на осн. чл.20.2 от договора., обявяват цялото задължение по него за незабавно изискуемо и дължимо.

Видно от приложената разписка към нотариалната показана, подписана от нот.П.Ненова, рег.№680 на НК, с район на действие РС-Попово, същата е върчена при условията на чл.47, ал.5 от ГПК, считано на 30.09.2020г.

От заключението на вещото лице по назначената съдебно-счетоводна експертиза, прието като обективно, компетентно дадено и неоспорено от страните, се установява, че банката е предоставила на кредитополучателя револвиращ кредит под формата на кредитен лимит в размер на 1800 лв., по кредитна карта. Специфичният характер на кредитния продукт дава възможност кредитополучателят да усвоява различни суми, през различни периоди, по различни начини, с оглед на собствената си преценка и необходимост, като картодържателят дължи като главница това, което е изтеглил и потребил като стойност.

Установено е, че ответникът многократно е усвоява суми от разполагаемия кредитен лимит, като всички отделни транзакции, извършвани с картата, заедно с датите, основанията и стойностите им били счетоводно отразени. Картодържателят е правил многократно погашения на теглените от него суми в общ размер от 164.60лв., като последното плащане от Н. А. било в размер на 60.00лв., и било извършено на 28.10.2019г., за което имало издадено банково бордеро № BORD07135836 (приложено по делото).

Вещото лице е установило, че непогасената главница е в размер на 1 733.64лв., формирана като сума от всички усвоявания на суми от картодържателя и приспаднатите погашения, направени от ответника.

Вещото лице е установило още, че размера на непогасените задължения на ответника по Договора за издаване на кредитна карта № МК100396/17.06.2019г., към датата на подаване заявлението за издаване на заповед за изпълнение - 19.08.2022г.а е 2 357.47 лева, в

това число: усвоена и непогасена главница в размер на 1 733.64лв., начислена редовна (възнаградителна) лихва в размер на 343.85лв.- за периода от 28.10.2019г. до 30.09.2020г.; редовно изискуема възнаградителна лихва за 81.82лв., с период от 28.10.2019г. до 12.03.2020г., и начислена наказателна лихва (обезщетение за забава) от 73.80лв., с период от 14.05.2020г. до 07.08.2022г.; начислени такси, съгласно сключения Договор в размер на 106.36лв., за периода от 25.07.2019г. до 10.02.2020г., и обезщетение за уведомяване в размер на 18.00л, с период от 14.09.2020г. до 07.08.2022г.

Редовната възнаградителна лихва била определена в съответствие с чл.9 и чл.10 от ОУ към договора и приложение №1 към тях за използването на кредитната карта. Годишният лихвен процент бил в размер на 18.9% върху използвания кредитен лимит. Вещото лице е посочило още начина на начисляване на дължимата лихва, както и размер на минималната месечна вноса. За претендираната от ищеца лихва за забава вещото лице е посочило, че същата е определена и изчислена съобразно с чл 9.6. от сключения Договор, и тя е в размер на законната лихва върху целия усвоен, но непогасен кредитен лимит .

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Предявеният иск е установителен, след указания на съда на осн. чл.415, ал.1, т.2 от ГПК, поради което ищецът има правен интерес от предявяването му и предвид обстоятелството, че е спазен срокът по чл. 415 от ГПК, то искът е допустим.

Разгледан по същество, съдът го намира за основателен по следните съображения:

За да бъде уважен искът ищецът следва да докаже, че е налице валидно сключен договор за кредит; че е изправен кредитор по договора- предоставила е на кредитополучателя сумата, предмет на договора; размера на претендираната договорна лихва; наличието на главен дълг и изпадането на длъжника в забава; размерът на претендираното обезщетение за забава; че задълженията по договора са изискуеми, поради настъпила предсрочна изискуемост; уведомяването на длъжника за предсрочната изискуемост.

Липсата на който и е да е от елементите на горепосочения фактически състав води до неоснователност на исковата претенция.

В конкретния случай не се спори, а от доказателствата по делото се установява, че съгласно Договор за издаване на кредитна карта № МК100396/17.06.2019г, „Юробанк България” АД е отпуснала на кредитополучателя Н. К. А., кредит в размер от 1800.00лв., който от своя страна се е задължил да погасява задълженията си по кредита в срок, както и да заплащат уговорените в процесния договор главница, лихви и такси. Не се спори, а от доказателствата по делото се установява, че кредитополучателя е усвоил така предоставения му кредит, като е изтеглил от кредитната си сметка и правил покупки, на обща стойност от 1733.64лв. Установява се, че до 28.10.2017г. ответника е заплащал месечни погасителни вноски по този кредит, като след тази дата е преустановил плащанията.

С оглед изложеното съдът приема, че между страните е възникнало облигационно правоотношение по договор за банков кредит.

Съгласно трайно установената съдебна практика на ВКС , например Решение № 23/07.07.2016 г. по т. дело № 3686/2014 г. на ВКС, I т. о. и др. се приема, че за неравноправния характер на клаузите в потребителския договор съдът следи служебно и следва да се произнесе независимо дали страните са навели такива възражения или не, като служебното начало следва да се приложи и при преценка дали клаузите на договора са нищожни - т. 1 и т. 3 от Тълкувателно решение 1/09.12.2013 г. по тълк. д. № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС.

След съвкупна преценка на събраните по делото доказателства съдът намира, че

договорът за кредит не страда от пороци и отговаря на изискванията на ЗПК. Договорът за кредит е изготвен в писмена форма, като целият текст е изпълнен с шрифт с еднаква големина, не по-малък от 12, ясно е посочен общият размер на кредита, начин на усвояване, начин на погасяване, посочен е годишен лихвен процент, годишния процент на разходите по кредита и общият размер на дължимите плащания. Същият съдържа информация за условията за издължаване на дълга, размера, броя, периодичността и датите на плащане на месечните вноски. Предоставянето, респ. получаването на предварителна информация е удостоверено в договора, което обстоятелство е признато от ответника с поставянето на подпис на договора за паричен заем. Всяка страница от договора е подписана от кредитополучателя.

В този смисъл съдът приема, че страните са обвързани от валидно сключен договор за кредит. Поради което иска се явява доказан по основание. Доказан се явява и по размер.

По отношение на претендираната главница, същата не се оспорва от ответната страна. А от заключението на в.л. е установен и размера на непогасената част от този кредит, като непогасената главница е в размер на 1733.64лв. В този смисъл съдът приема, че същата се дължи от страна на кредитополучателя.

Според настоящия състав на съда се дължи и непогасената договорна лихва от 28.10.2019г. до 30.09.2020г., която вещото лице е изчислило в размер на 343.85лв.

В конкретния случай видно от договора и приложенията към него страните са уговорили ГЛП в размер на 18.90% . Така определения размер не е променян, видно от месечните извлечения, приложени по делото. Съдът намира, че същия не е неясен или неизгоден, тъй като не надвишава трикратния размер на законната лихва за забава. Характерът на договора за издаване на кредитна карта е такъв, че с него не се изготвя първоначален погасителен план, а предоставената като кредитен лимит сума се възстановява при нейното ползване, като няма изискване да бъде регулярно или ритмично, т.е. картодържателят може да ползва сумите от кредитния си лимит по свое усмотрение в различни размери. От там се променя и сумата, която би следвало да върне на кредитора си, съобразно това какъв размер от кредита е ползвал, какъв размер от него дължи да върне, респ. каква ще е и дължимата договорна лихва. Поради това съдът не споделя възраженията на представителя на ответника, че не било ясно как били начислени претендираните лихви. Както посочва и вещото лице договорът за кредитна карта има револвиращ характер, т.е. клиентът не може да изтегли повече от договорения лимит, от него се приспадат начислените лихви и такси. Когато от клиента постъпи сума за плащане с нея се погасяват дължимите суми в поредицата посочена в чл.9.3 от ОУ, докдето стига сумата. Усвояването на сумата включва всички тези начислени лихви и такси, освен изтеглените в брой суми от клиента или заплатените с тях стоки и услуги. Поради това процесът на усвояване и погасяване е непрекъснат и в крайна сметка ответникът в качеството на клиент е усвоил сумите, но не е издължил претендираните от ищеца начислени главница, лихви и такси.

Следва да се отбележи, че договорната лихва е възнаграждението на кредитодателя за това, че е предоставил определена сума в заем. За да защити потребителя и за да се избегне неоснователното обогатяване на финансови институции, предоставящи потребителски кредити чрез определяне на висок лихвен процент законодателят е предвидил същият да е компонента, която се включва при формирането на ГПР, и съответно е определил максимален размер на последния. В тази връзка след като сборът на договорната лихва, ведно с другите разходи, не надвишава фиксирания от законодателя максимален размер на ГПР, то с определянето на лихвения процент от 18.90 % кредитодателят не е целял да се обогати неоснователно за сметка на кредитополучателя. По същите мотиви се налага извод, че не е налице някоя от хипотезите на чл. 143, ал. 1, т. 1 – 19 от Закона за защита на потребителите, тъй като клаузите не създават възможност за облагодетелстване на кредитора за сметка на длъжника и това да го постави в по – неравностойно имуществено

положение.

В този смисъл съдът намира, че ответника дължи и претендираната договорна лихва.

Според настоящия състав на съда ответника дължи и законна лихва за забава върху непогасената главница. Този извод на съда се налага първо от това, че в договор страните са договорили такова обезщетение при забава (чл.9.6 от ОУ). На следващо място същата нито е нищожна, нито неравноправна, тъй като размера на тази лихва е съобразен изцяло с разпоредбата на чл.33 от ЗПК. Както посочва и вещото лице тя е в размер на законната лихва върху целия усвоен, но непогасен кредитен лимит. В този смисъл възражението на ответника в тази посока също се явява неоснователно, и същия дължи на кредитора сумата 81.82лв.– мораторна лихва за периода 28.10.2019г. – 12.03.2020г., както и сумата 73.80лв.– мораторна лихва за периода 14.05.2020г. – 07.08.2022г.

Съгласно изискванията на закона договорът има силата на закон за страните, които са го сключили и поетите с него задължения трябва да бъдат изпълнени точно според уговореното. Трябва да бъдат съобразени с него по естеството на предмета на изпълнението, което следва да бъде извършено съобразно съгласуваната воля на страните. При това положение, следва да се приеме, че ответника е неизправна страна по договора, посочен по-горе. А съгласно разпоредбата на чл.79, ал.1 от ЗЗД „Ако длъжникът не изпълни точно задължението си, кредиторът има право да иска изпълнението заедно с обезщетение за забавата или да иска обезщетение за неизпълнение“. Предвид изложеното, съдът намира, че предявения иск е изцяло доказан по основание и размер.

Налице и предсрочна изискуемост на кредита, за което длъжникът е надлежно уведомен, с оглед задължителните указания по тълкуването на чл.60, ал.2 от ЗКИ по т. 18 от ТР № 4/2013г. от 18.06.2014г. по тълк. дело № 4/2013г. на ВКС, ОСГТК, което постановява, че фактическият състав, пораждащ възможността кредитора да получи предоставена главница по кредит преди изтичане на уговорен в полза на длъжника срок налага позоваване на две предпоставки: обективен факт, уговорен като основание за едностранно изменение на договора, и упражнено от кредитора право да обяви кредита за предсрочно изискуем с изявление, достигнало до длъжника. Безспорно в договора е уговорена възможност за обявяване на кредит за предсрочна изискуемост, при неплащане на две минимални месечни вноски, считано от месечната падежна дата. Възползвайки се от това свое право, банката е обявила предсрочна изискуемост на цялото вземане, за което е изпратила и нотариална покана, надлежно връчена от нотариус, при условията на чл.47, ал.5 от ГПК.

В тежест на ответника е да докаже плащане на претендираните суми. Неблагоприятните последици от недоказването на факта на погасяване на задълженията са за ответника. В случая няма доказателства за извършено плащане от страна на ответника, нито преди подаване на заявлението, нито след това.

Въз основа на изложените мотиви съдът следва да признае за установено, че ответника дължи на ищеца следните суми: сумата 1733.64лв. – главница, сумата 343.85лв.– възнаградителна лихва за периода 28.10.2019г. – 30.09.2020г., сумата 81.82лв.– мораторна лихва за периода 28.10.2019г. – 12.03.2020г., сумата 73.80лв.– мораторна лихва за периода 14.05.2020г. – 07.08.2022г., сумата 106.36лв. – такси за периода 25.07.2019г. – 10.02.2020г., сумата 18.00лв. – обезщетение за уведомяване за периода 14.09.2020г. – 07.08.2022г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 19.08.2022 г. до изплащане на вземането – всички суми дължими по Договор за издаване на кредитна карта MASTERCARD от 17.06.2019г., за което вземане е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по ч.гр.д. № 589/2022г. на ПпРС

При този изход на делото, следва да се разпредели и отговорността за разносните, които ответникът дължи ищеца, както за тези направени в заповедното производство, така и в настоящото производство.

Така, на осн. чл.78, ал.1, ответникът следва да заплати на ищцовото дружество сумата от 422.16лв, представляващи разноски по ч.гр.д. № 589/2022г. на ПпРС, както и сумата от 1228.80лв., представляващи разноски в настоящото производство за заплатена д.т., адвокатско възнаграждение, възнаграждение за особен представител и възнаграждение за вещо лице.

Водим от горното съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, ЧЕ Н. К. А., ЕГН *********, с постоянен и настоящ адрес - с.Л., общ.О., обл.Т., ул.“Д.“ № 7, ДЪЛЖИ на **„ЮРОБАНК БЪЛГАРИЯ” АД**, ЕИК 000694749, със седалище и адрес на управление – гр. София, Район Витоша, ул. „Околовръстен път” № 260, представлявано заедно от Димитър Борисов Шумаров-изп.директор и Милена Ивайлова Ванева-прокурист, действащи чрез пълномощник – адв.Х. И. от САК, с адрес – гр. София, ул.“Три уши” №8, ет.4, **СУМАТА 1733.64лв. (хиляда седемстотин тридесет и три лева и 64ст.)** – главница, **СУМАТА 343.85лв. (триста четиридесет и три лева и 85ст.)** – възнаградителна лихва за периода 28.10.2019г. – 30.09.2020г., **СУМАТА 81.82лв. (осемдесет и един лева и 82ст.)** – мораторна лихва за периода 28.10.2019г. – 12.03.2020г., **СУМАТА 73.80лв. (седемдесет и три лева и 80ст.)** – мораторна лихва за периода 14.05.2020г. – 07.08.2022г., **СУМАТА 106.36лв. (сто и шест лева и 36ст.)** – такси за периода 25.07.2019г. – 10.02.2020г. и **СУМАТА 18.00лв. (осемнадесет лева и 00ст.)** – обезщетение за уведомяване за периода 14.09.2020г. – 07.08.2022г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 19.08.2022 г. до изплащане на вземането –всички суми дължими по Договор за издаване на кредитна карта **MASTERCARD** от 17.06.2019г., за което вземане е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по ч.гр.д. № 589/2022г. на ПпРС.

ОСЪЖДА Н. К. А., ЕГН *********, с постоянен и настоящ адрес - с.Л., общ.О., обл.р. ул.“Д.“ № ДА ЗАПЛАТИ на **„ЮРОБАНК БЪЛГАРИЯ” АД**, ЕИК 000694749, със седалище и адрес на управление – гр. София, Район Витоша, ул. „Околовръстен път” № 260, представлявано заедно от Димитър Борисов Шумаров- изп.директор и Милена Ивайлова Ванева-прокурист, действащи чрез пълномощник – адв.Х. И. от САК, с адрес – гр.София, ул.“Три уши” №8, ет.4 **СУМАТА 422.16лв. (четиристотин двадесет и два лева и 16ст.)**, представляваща разноски по ч.гр.д. №589/2022г. по описа на ПпРС, както и **СУМАТА 1228.80лв. (хиляда двеста двадесет и осем лева и 80ст.)**, представляващи разноски по настоящото дело.

Решението подлежи на обжалване в двуседмичен срок, от връчването му на страните, пред Окръжен съд-Търговище.

Съдия при Районен съд – Попово: _____